

REDACTIUNEA
Tipografia și Administra-
țiunea

BRAȘOV, Piața-mare 80.
 Se acceptă manuscrite cu sau fără
 manuscris pe se retrimită

INSERATE:
 se primesc la Administra-
 țiunea Brașov și la birou-
 rile următoare:

Viena la M. Dukas Nachz., Heinrich
 Schall, Rudolf Mosse. — În Brașov
 pe la Eckstein Bernat, Julius Lee-
 gold, Bloekner L.

PREȚUL INSERATELOR:
 Un șir pe 20 bani pen-
 tru o publicare. Publicări
 mai dese după tarife și înveștă.
 Reclame pe pag. a 8-a 1
 șir 20 bani.

GAZETA TRANSILVÂNIEI

ANUL LXXIII.

Telefon: Nr. 226.

"GAZETA" apare ZILNIC.
 Abonamente pentru Austro-Ungar.
 pe un an: —
 24 cor. pe 6 luni 12 cor. pe 3
 luni 6 cor. — Nr. de Duminecă:
 patru cor. pe an.

Pentru România și străinătate:
 un an 40 franci, pe șase luni 20
 franci, pe trei luni 10 franci.

Nr. de Duminecă 8 fr. an.

Se poate prenumăra la toate oficiile
 poștale precum și la d-nii colectorii.

Abonamentul pentru Brașov:
 La Administrația "GAZETEI", pe
 1 an 20 C. Pe 6 luni 10 C.
 pe trei luni 5 C. Cu dăru
 ască: Pe un an 24 Cor. Pe 6 luni
 12 Cor. Pe trei luni 6 Cor. Un exem-
 plar 10 bani. — Atât abonamentele
 cât și inserțiile se plătesc înainte.

Nr. 291.

Brașov, Luni-Marți, 14 (27) Septembrie

1910.

Voce de sirenă.

Dăm azi în întregime articolul din „Pester Lloyd“ dela 22 Sept. semnalat în numărul nostru din urmă.

Iată ce scrie „P. Lloyd“:

Decursul pacinic și armonios al adunării Asociațiunii culturale a concetățenilor noștri de limbă românească, ce a avut loc în orașul ardelean Dej, va trebui să oprească pe toți observatorii stărilor publice din Ungaria. Rapoartele despre această adunare sunt cam laconice, dar pline de înțeles și, ne grăbim s-o spunem, că ceea ce vestesc țării e propriu să provoace pretutindeni mulțămire. Adunarea a fost stăpănită de predispoziția unui sentiment de comunitate frățească, care caută și armonia politică, a fost stăpănită de dorul atât al oaspeților români, cât și al populației indigene ungurești, de a ajunge la o înțelegere pacinică și împăciuitoare. Cu cât mai rar se ivesc astfel de apariții, cu atât cu mai multă bucurie trebuie salutate din partea opiniei publice. »Asociațiunea« și până acum a ținut adunări în orașe cu populație mixtă. Dar o primire atât de caldă, ca și acum în Dej, nu i s-a făcut nicăiri. Dacă până acum nu se iveau note discordante și conflicte neplăcute, — lumea trebuia să fie mulțămită de acest rezultat.

În capitala comitatului Solnoc-Dobăca lucrurile s'au petrecut de data aceasta altminteri. Populația ungurească a întâmpinat adunarea românească cu toate onorurile și toată cordialitatea unei primiri simpatice. Acela, dintre oaspeții români, cari nu putuseră găsi găzduire în casele conaționaliilor lor, au fost găzduiți și ospătați de concetățenii unguri cu cea mai mare dragoste. Adunarea a avut loc nu numai în prezența autorităților comitatense conducătoare, ci și în prezența cetățenilor unguri, cari au urmărit cu viu interes desbaterile adunării. Atitudinea aceasta a autorităților comitatense și a societății ungurești a fost primită din partea Românilor cu multă recunoștință și în amândouă taberile s'a dat expresie respectului reciproc și necesității păcii naționale.

Nu credem să greșim, când aceste apariții îmbucurătoare le vom socoti ca primele rezultate vizibile ale *ideii vestite de contele Tisza*: de-a dura prin conciliantă reciprocă și sentimentul solidarității naționale, o punte de trecere peste momentele de desbinare, cari au deschis o prăpastie atât de adâncă între națiunea ungurească și cetățenii de altă limbă. Ideia aceasta a găsit răsunet puternic în parlament și guvernul din partea sa a sprijinit-o inițiind numai decât tratative intime de conciliare, tratative cari, ce-i drept, până acum nu s'au terminat cu un rezultat pozitiv, dar decurg în mod satisfăcător.

Întrebare era numai în ce privește poporul: oare inițiativa aceasta pornită de sus va fi primită cu simpatie și de popor? Dacă nu, inițiativa pornită de sus dintru-inceput trebuia considerată ca zadarnică. Peste prăpastiile ce se deschid în viața sufletească a milioanele ce alcătuiesc un popor, nu poate să dureze punte nici o stăpănire de stat. În astfel de cazuri politica trebuie să se restrângă de a pândi momentul psihologic potrivit, în care sămănța păcii poate fi sămănată cu nădejdi

de rodire și când a sosit acest moment, a da impulsul unei înțelegeri pașnice. Tot ce trece peste această lucrare, aparține domeniului psihologiei maselor, domeniului unui proces care se petrece după legi până acum necunoscute, în care vechi legături de sentimente se desfac și se încheie noi înrudiri politice-psihice.

Astfel, inițiativa contelui Tisza abia a fost începutul începutului; o încercare de-a apropia de rezolvire o chestiune de-o actualitate arzătoare prin puterile sufletești inconștiente ale maselor popoarelor. Decursul serbărilor dela Dej ne oferă acum posibilitatea ca din sentimentele manifestate acolo se tragem concluzia, că procesul pomenit a început acum în ambele tabere. Opinia publică poate fi sigură că inițiativa parlamentară se va propaga de acum înainte în valuri mari. Iar pentru factorii competenți ai politicii ungurești rezultă din aceste apariții datorită de-a relua cât mai în grabă firul tratativelor de înțelegere și a năzui cu toată seriozitatea spre o înțelegere pașnică dorită în toate privințele, cu naționalitățile.

Ceea-ce ne-a atins în decursul evenimentelor din Dej în modul cel mai plăcut, nu este numai spiritul moderațiunii, care s'a manifestat în ambele tabere în mod egal, ci și respectul cald, cu care au fost întâmpinate din parte maghiară mișcările culturale românești. Și trebuie s-o mărturisim sincer: *aceasta este unica modalitate corectă în tratarea cu șanse de succese a problemei naționalităților*. Cu patriotismul de strădă, care în intoleranța sa șovinistă ar dori să nimicească cu rădăcină cu tot particularitățile culturale și etnice ale naționalităților noastre de limbă străină, trebuie s'o rupem odată în mod radical; mai întâi fiind că este cea mai nefirească încercare din lume și după toate legile naturii cea mai lipsită de succese, de a lăsa să fie absorbite de o masă națională în toate privințele eterogenă, printr-o politică de oprire în privința limbii, culturii și politicii, — milioanele de popor, cari dela construcția lor anatomică până în jos la structura lor socială și economică sunt neasimilabile în privința națională. Și în al doilea rând, fiindcă rolul conducător spiritual și cultural, la care are un drept incontestabil națiunea noastră pe teritoriul statului ei propriu, nu poate să apară în nici un caz amenințat, dacă politica ungărească de stat și societatea maghiară vor oferi concetățenilor noștri de alte limbi toate avantajile posibile pentru dezvoltarea liberă a particularităților lor pe terenul cultural.

Nu e nevoie să ne convingem pe socoteala noastră proprie, că *asimilarea prin violență este condamnată dela început*: existența îndărătnică a elementului polon și danez în imperiul german, unde limba și cultura acestor neamuri este atacată în chipul cel mai aprig, ne poate servi drept pildă instructivă.

Este într'adevăr, un fapt empiric, că *nimica nu se poate realiza prin forță pe acest teren*.

Nu-i de cât o luptă cu morile de vânt, pe care nici chiar poporul de șaizeci de milioane al Germanilor nu și-o poate permite pentru multă vreme.

Noi însă, în țara asta, trebuie să renunțăm de la început la astfel de încercări...

»Pester Lloyd« citează și exemplul Irlandei, unde politica de asimilare prin violență a izbucnit să exterminaze aproape în total individualitatea de grai a populației, dar totuși, pe lângă dominațiunea aproape absolută a limbii engleze, conștiința națională irlandeză nu numai că există mai departe, ci se afirmă ca un remarcabil factor centrifugal în lăuntrul imperiului britania, apoi continuă astfel:

Aceste sunt exemple, cari te cumițesc fără mare bătaie de cap. *Să li se lase naționalităților individualitatea, pe care nu le-o putem răpi, precum și cultura legată de ea, să li se dea posibilitatea, de a-și desvolta în libertate această cultură și de-a dobândi pe terenul ei acele progrese, cari, cu toate deosebirile naționale, vor înălța starea culturală a întregii noastre țări.*

Încât pentru egemonia maghiară, nimenea să nu fie îngrijit. Ea este cu mult mai consolidată, decât să se poată surupa.

Sântem bucuroși să vedem în decursul serbărilor din Dej o garanție, că spiritul înțelegerii frățești începe a se valida, în mod simțitor, și în patria noastră. Fără ca cele ce s'au petrecut la Dej să fie începutul clădirii armonice a națiunii politice unitare așa cum au visat-o odată Francisc Deak, Iosif Eötvös și Iuliu Andrassy — totuș putem să vedem în ele un simptom al întoarcerii, care constituie condiția prealabilă indispensabilă a acestui proces de transformare.

Articolul acesta al lui „Pester Lloyd“ ne pare a fi o voce de sirenă, care pretinde libertate deplină de dezvoltare *culturală* pentru naționalități, după rețeta cunoscută a lui Tisza, de-a abziice de viața politică națională. Disolvați partidul naționalist și intrați în partidele maghiare și atunci vi să asigura dezvoltare liberă culturală-economică, națională. Un asemenea glas ademenitor răsună din espunerile lui „P. Ll.“ ca și când nizuințele culturale n'ar putea fi zădărnice și zdrobite în tot momentul, dacă la spatele lor nu stă o putere oarecare politică.

De altfel articolul, inspirat probabil din anturajul lui Tisza, este semnificativ, de oarece el ne arată, că rezolvarea chestiunii de naționalități se impune tot mai mult și poate fi și una din acele apucături, de cari s'au folosit și de alte dați guvernele Ungariei, tocmai prin mijlocirea lui „Pester Lloyd“. Anume de-a seduce străinătatea se crează, că iată, noul curent inaugurat de guvern cât de mare bunăvoință manifestă față de naționalități și indeosebi față de Români...

Articolul, negreșit e în felul lui, neobicinuit în coloanele lui „P. Lloyd“, ceea-ce a surprins pe mulți, mirându-se cum de acelaș ziar, „care deunezile batjocorea aspirațiunile culturale ale Românilor, poate scrie așa de cumiute acum“, cum zice d. e. „Seara“. Trebuie însă să știm,

că „Pester Lloyd“ și-a îndreptat întotdeauna ținuta, mai mult sau mai puțin, după direcțiile politice date de guverne și astfel articolul din chestiune ne arată în ce sens — în sensul lui Tisza — ar dori guvernul lui Khuen să rezolve chestia națională.

Incheiem și noi aceste reflexii cu cuvintele ziarului „Seara“, care schițând articolul lui „P. Ll.“ zice:

„Dar vorbele rămân vorbe, fie rele, fie bune.

A sosit ceasul suprem să vedem *faptele* noue ale politicii maghiare!“

Tisza și partidul național. „Tribuna“ și în urmă „P. Lloyd“ sunt informate, că contele Tisza în o întâlnire ce a avut-o pe o moșie din comitatul Clujului cu câțiva fruntași români din partea locului, s'a exprimat, că s'ar învoi să recunoască partidul naționalităților, până la încheierea tratativelor de „împăciuire“. **Atunci apoi să se disolve!**

Adecă acelaș cântec, dar acum s'a arătat mai „marinimos“ *Măria Sa!*

La chestia »împăciuirii«. »Keleti Értésítő« este informat, că d-l Dr. Ioan Mihu ar redacta acum un memoriu, pe care-l va prezenta guvernului și în care s'ar cuprinde toate plângerile Românilor.

»Keleti Értésítő« mai anunță totodată, că d-l Dr. Mihu ar fi adresat un apel către comitetul național român pentru ca acesta în 14 zile cel mult să-i trimită în scris pretențiunile naționalităților.

»Keleti Értésítő« anunță, că membrii comitetului național se vor constătui în curând spre a hotări ce să răspundă.

Nu știm de unde își ia informațiile acestea numita foaie, pentru cari deci e singură responsabilă.

Externe. Corespondentul din Atena al ziarului »Times« află, că acolo se discută eventualitatea unei alianțe greco-bulgare, spre a precumpâni alianța româno-turcă. Corespondentul pretinde a ști, că în cercurile guvernamentale din Sofia acest proiect ar găsi mulți aderenți.

Sâmbătă s'a deschis în Helsingfors *parlamentul din Finlanda*. Președintele în discursul său de deschidere a protestat contra volnicilor guvernului rusesc și contra intențiunii de a rusifica Finlanda. A făcut un scurt rezumat al proiectelor de lege ce vor fi dezbătute în parlament și a constatat că multe dintre ele sunt în contradicție cu legile fundamentale ale Finlandei. Dat fiind, că consiliul imperial rusesc n-are dreptul să propună camerei finlandeze proiecte de lege, președintele declară că aceste proiecte de lege nu se pot prezenta Camerei spre dezbateri.

Congresul național egiptean s-a terminat Sâmbătă, după ce s-a adoptat o hotărâre pentru *independența Egiptului și evacuarea țării de către Englezi*.

Banca română de asigurare. „Revista Economică” publică un important articol, în care constată cu mare bucurie pe baza informațiilor ce le are, că capitalul de fondare al băncii române de asigurare, în data ce apelul de subscripție va fi lansat în public, va fi semnat în întregime, dacă nu chiar va întrece milionul de coroane satorit. Intre altele „Rev. Ec.” ne spune, că d-l Anton Mocsonyi de Foen și-a manifestat dorința să fie înscris între cei dintâi și cei mai mari fondatori ai primei bănci române de asigurare a Românilor din regatul ungar și că pilda d-lui Mocsonyi a găsit mulți imitatori tot atât de convinși de reușita acțiunii.

La alegerile din comit. Clujului.

— Corespondență particulară. —

Alegerile parlamentare recente au dat odată mai mult la suprafață situațiunea difilă, în care se găsește elementul nostru aici, mai ales, în lipsa unei organizații potrivite.

Astfel s-a putut apoi întâmpla că la alegerile recente, deși comitatul a fost reprezentat prin delegații săi la Sibiu, s-au văzut fruntași și alegători români răsleți în toate partidele, cari își discutau mandatele în cele două cercuri orașenești și cele patru provinciale, pe când partidul național român nu și-au pus candidaturi în nici un singur cerc, cu toate că mai ales în cercul Cojocna și eventual chiar și la Gilău puteam să avem șanse de izbândă și în tot cazul s-ar fi dat prilegiu pentru disciplinarea și luminarea popoului.

Nici chiar o adunare electorală n-a fost convocată din partea fruntașilor români din comitat, în schimb însă s-au văzut în contact unii cu oamenii lui Kristoffy, alții cu cei ai lui Andrassy, Justh sau Kossuth și cei mai mulți cu esponentii contelui Khuen Héderváry. Atât au fost de desolate stările provocate pe urma acestor proceduri, încât pentru a împiedeca să se întindă descurajarea, le-am fi acoperit cu vâlul uitării, dar o serie de evenimente ce s-au perândat ulterior în public și au provocat o generală senzațiune și chiar o discuțiune astfel unilaterală în presa din loc, ne face a constata obiectiv câteva fapte înaintea publicității pentru ca conducerea partidului nostru să le ia la cunoștință și să facă dispozițiile necesare.

Este vorba de lungă serie de procese electorale, ce se pertractează fără a se mai termina la judecătorii din Cluj în po-triva multor preoți și învățători români din comitat, sub titlul că acestora li-s-ar fi dat din incredințarea candidatului gubernamental dela Gilău Schubert Sándor, șeful măcelarilor din Buda-esta, sume considerabile pentru »transportul alegătorilor» iar numiții fruntași nu ar fi adus nici un alegător la urnă, unde a eșit apoi învingător candidatul fracțiunii Andrassy: Szereday Aladár, favoritul administrației, contra candidatului justhist.

Este simptomatice afirmațiunea candidatului Schubert, că s'ar fi dat spese e-

norme de transport chiar și în centrul cercului electoral în Gilău, de unde evident că alegătorii n-aveau să fie transportați nicăirea.

Lumea de aici privește cu mare disgust la desfășurarea acestor procese, cari de prezent se află în stadiul de a se asculta ca martori Dr. Albert Sándor, Basilu Podoba și Troppan József, cari ca agenți ai d-lui Schubert au distribuit pe satele noastre multe mii de coroane ca »spese constituționale» pe la preoții și învățătorii români.

Își poate ori cine închipui, că ce păreri își fac străinii despre noi, după asemenea întâmplări și cât de supărați sunt fruntașii noștri, cari în la vechile tradițiuni ale cauzei române.

În tot cazul după-ce s-au dat asemenea stări la iveală, socotim că e de datorita conducerii noastre să-și rostescă cuvântul de ordine și să-și aștească mai ales privirile asupra celor ce se întâmplă la Cluj.

O serioasă veghiare se recere nu numai în urma stărilor indicate, ci și pentru faptele constatate, că domnul Mangra și soții au avut repetit contact cu bărbați români din Cluj și că însuși contele Tisza a discutat soarta partidului național român pe o moșie din comitat cu mai mulți fruntași români din Cluj, cum o descopere aceasta »Tribuna» din Arad. — Videant consules!

Corespondentul.

Gravitatea națională a convențiunii turco-române.

Sub titlul de mai sus ziarul „Seara” publică un articol mai lung, din care reținem următoarele părți:

»O alianță a României cu Turcia nu este numai o garanție pentru păstrarea Statului quo în Răsăritul european. Ea implică eventual amestecul nostru într'un conflict datorit considerațiilor de echilibru în Balcani, cu adaosul agravant, că Turcia poate precipita acest conflict pentru curmarea dificultăților ei diplomatice cu Grecia sau cu Bulgaria.

»În sfârșit, mai suntem expuși risicului, că unele mari puteri, a căror vrăjmășie nu ne poate lăsa indiferenți, chiar dacă nu putem avea prietenia lor, — să ne considere ca pe niște agenți provocatori în politica balcanică, puși să facem jocul altor puteri, cari au tactul de-a afecta atitudinea cea mai rezervată.

»Ei bine, nu pricepem să ne aruncăm într'o asemenea politică de aventuri, în vârtejul nenumeratelor primejdii, spre a face Triplei Alianțe un serviciu atât de mare, fără compensațiuni și fără să ni-se arate măcar cea considerație ce se cuvine rolului însemnat, pe care-l putem îndeplini în pozițiunea geografică excepțională a statului nostru.

»Pricepem să avem cu Turcia raporturile strânse, cari răsar din comunitatea intereselor. Atât e suficient.

»Pricepem ca, din cumințenie, să păstrăm cu Tripla-Alianță legăturile noastre de prietenie. Interpretând însă prietenia asta potrivit serviciilor ce ne fac puterile amice și potrivit respectului arătat de ele sentimentelor noastre naționale, — astfel precum procedează Italia față de aliatele ei.

În continuare bărbatul de stat român trece în revistă multele șicane și persecuțiuni, pe cari le sufer Români din Ardeal și Ungaria, vorbește de folosirea armatei austro-ungare la recente alegeri parlamentare în cercurile românești, cari au avut de urmare căderea deputaților naționaliști și uciderea mai multor alegători români, apoi continuă:

»Totu-și acuma ni-se pretinde, chiar dela Viena, să ne azvârlim orbește în cele mai primejdioase complicațiuni, spre a stabili în Balcani rânduiala ce convine diplomaților din Viena și Pesta. În schimb, viclenii meșteri ai politicii orientale se prefac a fi devotații intereselor naționale românești și își indulcesc graiul, făcând apel la sentimentele noastre de dragoste către frații din Macedonia.

»Dar regimul turcesc este de o mie de ori mai civilizată decât regimul unguresc față de naționalitățile din Ungaria! Nu e mai puțin adevărat, că interesul nostru pentru Români din Macedonia poate fi mai potolit; Turcii vor trebui să priceapă, că tot ce vor face pentru Aromâni, fac pentru ei înșiși. Chestiunea macedoneană este pentru noi o chestiune de umanitate și o chestiune culturală, nici decât o chestiune politică. Din contra, pentru diplomații din Viena, problema Aromânilor este o manoperă, care din ce în ce ne apare mai limpede ca un mijloc de rătăcire a politicii noastre externe.

»În Balcani, n'avem de căutat nimic. N'avem motive să deșeptăm acolo dușmăni în contra Statului român. Avem chiar convingerea, că putem întreține cu Bulgaria o prietenie neturburată, cu condiția de-a avea o armată superioară armatei lor. Spunând acestea, eu cred, că exprim, în chip credincios sentimentele covârșitoarei majorități a țării noastre. Acelea și sunt și sentimentele Românilor din monarchia Habsburgilor.

»De aceea, o convenție, fie chiar scrisă, dar neratificată de Corpurile Legiuitoare, precum cere Constituțiua noastră, nu are puterea să se impune peste formele constituționale ce-i lipsesc, — câtă vreme ea înfruntă sentimentele cele mai adânc înrădăcinate ale neamului nostru.

România nu va fi târâtă la aventuri, în contra aspirațiunilor ei celor mai scumpe. Regele nostru știe perfect, ce se poate și ce nu se poate în orientarea externă a Statului român.

De încheiere bărbatul de stat român lasă să se întrevadă, cât de semnificativă pentru atitudinea politică a Regelui Carol al României este întrelăsarea vizitei sale la Ischl, cu prilejul jubileului Maj. Salz Monarchului nostru, vizita pe care Regele Carol a pus-o în vedere în interviul dat ziarului »Neue Freie Presse» și pe care totu-și n'a făcut-o, deși era restabil de boala sa.

* * *

Convenția desmințită de gov. otoman.

„Politische Correspondenz” află din Constantinopol, că guvernul otoman, fiind întrebat de mai mulți diplomați streini ce este adevărat din știrile publicate de ziare cu privire la convenția dintre Turcia și România, a răspuns, că nu s'a încheiat nici o convenție între aceste două State.

O declarațiune a ministrului României la Constantinopol.

D-l Papiniu, ministrul României la Constantinopol a declarat unui ziarist, că nu există o convenție sau înțelegere militară secretă între România și Turcia și că o atare convenție nici nu poate exista. Motivele pe cari le-a invocat d-l Papiniu sunt:

România e un stat pacific și toate eforturile sale sunt îndreptate spre un singur scop: acela de-a păstra pacea pentru a-se consacra lucrărilor lăuntrice, progresului și dezvoltării păcii. Pe de altă parte, e evident, că puterile triplei alianțe vor absolut pacea în Balcani, și că nu vor îngădui să fie turburată. Prin urmare, dată fiind această politică pacifică, cum ar veni România s'o turbure făcând o convenție care ar atăța jigniri, susceptibilități, ranchiune și dușmăni din partea acelor state cari s'ar vedea amenințate direct printr'o asemenea înțelegere? Lucrul acesta nu se poate!

Alarmarea cercurilor politice italiene.

În cercurile politice italiene și mai ales în presa italiană domnește o vie agitație din cauza știrilor referitoare la preținsa convenție dintre Turcia și România.

Cu toate desmințirile se crede în Roma în această convenție, care este cu atât mai neașteptată, cu cât cu ocazia întrevederii dintre contele Aehrenthal și San Giuliano la Salzburg, această întrevedere a avut un rezultat împăciuitoare și mai ales San Giuliano s'a arătat gata ca Italia să rămână și mai departe în tripla alianță.

»Giornale d'Italia» atacă cu violență Austria. Salzburgul, zice ziarul, este fatal pentru Italia, pentru-că acum doi ani, fostul ministru de externe Tittoni, s'a întâlnit cu Aehrenthal tot la Salzburg dar acesta din urmă nu i-a spus atunci nimic despre planul anexării Bosniei și Herțegovinei. Tot astfel se întâmplă și acum.

FOILETONUL GAZ. TARNS.

Raze din trecut.

— Fragment din amintirile mele. —

Tovarășului meu de luptă Nicolae Stănescu.

... O văd. O căsuță răsărită din căsuțele pitice, acoperite cu stuf și coceni, căsuța unde am deschis ochii, unde am simțit prima rază de soare ce se strecura galeș printre lodurile de la fereastră, unde am primit prima mângâiere de mamă. »Câtă bucurie — îmi spunea mama mai târziu — mi-ai făcut tu venind pe lume, par'că-ai fi venit o rază de soare în calea vieții noastre triste, mohorate de până aci, spre a o lumina. Era cea mai mare bucurie pe noi să stăm lângă leagănul tău, să-ți dăm jucării, să-ți vorbim cu cuvinte dragi și să-ți ascultăm gângăitul tău dulce. Dar atunci, când ai început a gângăi și a șopti atât de dragălaș: mamă și tată!... Și câte speranțe nu punem în tine... șoptia încet mama după câteva clipe de gândire.»

Era atâta vreme de când nu o mai văzusem. Opt ani trecuseră, de când în antoni scurți, plecaserăm din sat la oraș,

să-nvăț carte multă. De atunci ori cât ași fi avut voință, nu puteam să-mi mai îndrept pașii spre locul meu de naștere, spre sătucul meu ascuns într'o vâlcea, cu căsuțele-i micuțe, cu biserica înaltă, în a cărei turliă nu de puține ori mă rătăcisem, ca copil, căutând puși de cioară și cucuvele. Mă răpise valurile vieții năbădăioase, mă schimbă, schimbă pe copilul pădurei și al livezilor, care el singur nu se mai putea cunoaște...

... Cătră amiază poposirăm la umbra unei sălcii, lângă o fântână. Eram aproape la jumătatea drumului și caii suflau greoi, aburii se ridicau deși de pe ei. Ion al Linculesii, servitor vechi la curtea noastră, li învăli cu câte o cergă, în timp ce noi ne lăsarăm pe iarba moale. În preajmă-ne era liniște ca într'un cimitir. Un vânticel trecea cu o înflorare simțită printre porumbii uscați. Prin iarba umedă, undeva, țărâna un greer; gângăni micuțe fășia încetinel prin iarba. Aerul de vară fierbinte avea un miros de flori și de semințuri.

Respiram din adâncul plămânilor aierul acesta curat, mirosul răspândit de ierburile, de florile și sămănăturile câmpului. Pe sus se auzia ciripit de pasări, cântecul cu triluri prelungi al ciocărliei, fălăind din aripi, ridicându-se din graul

auriu prin bătaia soarelui, în nouri albaștri, plutind în atmosfera limpede, apoi în albastrul cerului. Roturi de musculițe se țeseau în toate părțile, fluturii roșii-albi tremurau în sulurile de raze.

O tăcere de mormânt se'ntinsese peste totul. De departe doar, printre porumbiște, vineau din când în când șoapte tainice, odată cu fiecare adiere a vântului. Pe șosea, praful des se involbura în vârtejuri micuțe ce se depărtau apoi în lungu-i. Din când în când câte o pasăre cădea ca moartă din înălțimi în pulberea de pe șosea, sta o vreme, apoi își relua iarăși sboru-i leneș. De undeva vinea un sgomot neașteptat de glasuri și talanga vitelor se apropia din timp în timp, ce în căldura aceia, la amiaza zilei aceleia de vară, avea pentru mine un înțeles tainic, ce ca o undă ușoară se strecura prin trup. Într'un timp spârșie tăcerea și întrebai pe tată-meu, ce se întinsese pe iarba, despre grâne, despre vite. »Da» sau »nu» al lui, vorbele-i scurte, uneori, întretăiate mă opriră de a mai întreba ceva. Și aveam doar așa de multe să-l întreb. De mamă, de frați, de surori, de servitori, de tot, de tot, până și de câni și de locuri dragi, ce făceau să-mi lăcrămeze ochii...

...Mă gândeam apoi mai adânc la co-

pilăria mea limpede și la tinerețea mea prăpădită în sbuciumări, în învălmășagul acela al vieții de oraș. Imi aduceam cu drag aminte de anii fără de griji, când hăinăream cu tovarășii mei, desculți, în cămeși, incinși cu bete, pe malul Oitului, prin păvoalele lui, prin crângurile cu poteci șerpuite, prin crânguri de flori sălbatice, prin lanuri gălbui adâncite în zarea depărtată și pe nemărginitele câmpii pline de soare. Și acuma sub salcia din marginea șoselei, puniam față în față pe Dorin cel de altădată și pe Dorin cel de acum, ce părea confundat într'un amurg de basm...

...M-am suit în trăsură, în urmă, și trapătul cailor începu să sune iar pe șosea, de pe marginea căreia grămezile mari de pietriș, stâlpii de telegraf, sălcile bătrâne treceau repede. Și cu fiecare stâlp, cu fiecare grămadă de pietriș, cu fiecare salcie, ne apropiam cu o părțică de locul nașterii mele. În mersul liniștit al trăsurii firul amintirilor începu iarăși să se toarcă. Era un fuior nesfârșit, al cărui țărâit îmi amintea de clipe duioase.

Dinaintea ochilor aveam tabloul fermecător al vieții mele petrecute între părinții mei, în căsuța aceea mare boierească cu cerdac în dos, în cari stam până ce soarele asfințea într'o mare de vâpale.

Atunci un vânticel tremura ușor pe

STIRI.

— 13 Septembrie v.

Redacționale. Din cauza sf. sărbătorilor de mâne, ziarul nu va apărea până miercuri seara.

Reprezentanța orașului Brașov va ține Marcuri în 28 l. c. n. o adunare generală ordinară în »Casa sfatului«. Inceputul la oarele 3 p. m. La ordinea zilei sunt 36 propuneri și rugări.

Cazul d-nei Anuța Vlad. Iată după »Lupta«, la ce se reduce pretinsa bătaie aplicată de d-na Anuța Vlad unei țărance rom. din Orăștie, în jurul căreia foile maghiare au făcut atâta tărăboi, debutând cu cele mai mizerabile calomnii la adresa d-nei Vlad:

Doamna Anuța Vlad, nu de mult a primit o nouă citare dela pretura din Geoagiu... Se zice, că ar fi bătut (!) pe o femeie din Folt (lângă Bobâlna) de a făcut-o toată vânătăi. Cazul însă s'a petrecut în modul următor — după informațiile ce le-am primit din izvor demn de credință:

D-l dr. Aurel Vlad și cu avocatul dr. Rozvan adunau prune în Bobâlna, pețru a face nițică concurență jidanilor, cari prea s'au îngrășat din sudoarea bietului țaran român. Se întâmplase, că o femeie din Folt să treacă cu carul încărcat cu prune pe drumul ce duce pe lângă locuința d-lui dr. Vlad, ca să ducă prunele la un jidan. D-na Anuța Vlad a observat pe femeie și i-a zis să nu ducă prunele la jidan ci să le ducă în curte la d-l Vlad. Atâta a fost totul.

Cine-va — de sigur vre-un ungur, ori jidan — a auzit convorbirea și a înduplecat pe femeie să meargă la medic în Geoagiu să ceară visum repertum. Fiind-că femeia era — așa se spune — bețivă, a bătut-o bărbatul, și de aci să derivă vânătăile pe corpul femeii. Pe baza acestui atestat medical, pretura din Geoagiu i-a făcut proces d-nei Anuța Vlad. Pertractarea acestei comedii ungurești nu știu când se va ține.

Cazul acesta a fost publicat în câte-va gazete ungurești, prin avocatul din Geoagiu Dr. Szegő Henrich, jidan îmbogățit din prostia țaranilor noștri. Dr. Aurel Vlad, atât lui Szegő cât și ziarelor ungurești, cari au reproduș calomniile aduse d-nei Vlad, a intentat proces...

Amânarea serbărilor jubulare din Iași Sâmbătă a avut loc în sala senatului universitar din Iași, ședința comitetului pentru organizarea serbărilor jubulare ale Universității, sub presidenția d-lui Dr. Bogdan, rectorul Universității. Cu această ocazie comitetul a luat cunoștință de cauzele pentru care se amână serbările jubulare și a hotărât ca aceste serbări să aibă loc în primăvara curentă la 10 Mai 1911. Tot pentru aceea dată vor fi inaugurate și statuile lui Cuza-Vodă, Cogălniceanu și bustul lui V. Conta. Comitetul a însărcinat pe d-l rector să plece la București pentru a expune aceasta Regelui Carol.

Împușcarea banditului Vitalis. După o urmărire întezită, în a căreia serviciu s'a pus întreg aparatul administrativ al mai multor comitate și întreaga populație a mai multor ținuturi, a »succes« în fine jandarmeriei să găsească, la denunțul unei

femei, pe vestitul bandit Vitalis — împușcat în patul locuinței sale proprie din comuna Berettyószentmárton. Pe când gendarmii pipau și dormitau în casa comunală din comuna lui Vitalis, acestuia i-a succes să se furișeze înaintea nasului celor 18 gendarmi în locuința sa, care se afla în imediata apropiere a casei comunale, pentru a-și pune capăt vieții, căci într-o scrisoare aflată în odaș Vitalis declară, că li s'a urât de viață. Prin urmare dacă lui Vitalis nu i s'ar fi urât de viață, cine știe câte săp-tămâni ar mai fi ținut urmărirea lui, căci dacă i-a succes, fără să fie observat, să se strecoare pe lângă cei 18 gendarmi, ar mai fi putut purta de nas pe împănații noștri viteji încă câteva luni de zile. Se vede însă că banditul Vitalis s'a plictisit de viața sa nomadă și poate i-a fost și milă de bieții gendarmi, și atunci s'a hotărât să se reîntoarcă acasă, la locul crimelor sale, și să moară în patul propriu.

Dar să enarăm, după zierele maghiare, cele — întâmplare. Vitalis sosi Sâmbătă în zorile zilei acasă. Pe la amiază veni o femeie, un neam al nevastii lui Vitalis, în locuința părăsită, că să dea por-cilor de mâncare. Vitalis, observându-o a chemat-o în casă, i-a dat o scrisoare adresată soției sale, cu rugarea ca să i-o predea, fără însă să-l denunțe gendarmilor, cari nici habar n'aveau, că pericolosul bandit se află la câțiva pași de dânsul. Femeia ca toate femeile, îngrozită de vederea lui Vitalis, a luat-o la fugă și l-a denunțat. Gendarmii, cari dohăneau în toată liniștea, fură alarmați și în câteva clipe înconjurară cu pușca la ochi casa. Unul dintre ei deschise ușa și văzându-l pe Vitalis scriind în toată liniștea o scrisoare, ridică pușca. Vitalis sări sus și într-o clipă luă și el pușca la ochi, găurind cu un glonț urechea gendarmului. În același moment a pușcat și gendarmul, nu se știe însă dacă l'a nimerit pe Vitalis sau nu. Acesta văzându-se înconjurat din toate părțile se aruncă atunci pe pat și-și trase un glonț în gură, care li puse capăt vieții. Ca să nu moară însă negăurit de gloanțele gendarmilor, aceștia traseră vre-o 40 pușcături în cadavrul lui Vitalis.

Aceasta este pe scurt tragic-comica poveste a »frîderii« și morții lui Vitalis. Deși vinovat de mai multe crime, prin cari a meritat moartea, totuși nu vine a crede că figura acestui îndrăzneț bandit al zilelor noastre, va trăi în amintirea populației acelor ținuturi, în cari și-a desfășurat activitatea sa, ca un om, deși răufăcător — dar de-o îndrăzneală și o vitejie fenomenală, pe când »vitejia« gendarmilor împănați va produce pe buzele tuturor a un zimbet de compătimire. Cei, cari atât de strașnic și crud se poartă, când e vorba de o nevinovată funtă tricoloră, au dat de astădată o tristă dovadă de incapacitatea lor, când e vorba să-și îndeplinească adevărata lor chemare, de-a păzi siguranța și ordinea publică în contra adevăraților bandiți și răufăcători.

Holera se întinde pe zi ce merge în Ungaria. Ministrului de interne li s'au notificat eri 6 cazuri noi de coleră, constatate în comitatele Bacsödög, Stigoni, Alba, Caraș-Severin și Pesta. În comitatul Caraș-Severinului zace bolnav de holeră aziatică locuitorul Zsiva Apostolovici din comuna Moldova-veche. Până acum s'au constatat deci în Ungaria 47 cazuri de holeră aziatică.

In Mohaciu au încetat din viață Vi-

delele lungi de iederă, ce împrejmiau cerdacul și aducea mireasma livezii înflorite și scutura fluturii trandafirii, primăvara, din mărul rotat de lângă cerdac. Un alt șir de impresii prindeau a se închea, trecea iarăși la mine.

...Mă vedeam mărisor. Pe urmă îmi trecu icoană după icoană viața mea dela oraș, icoana unei tinereți cheltuită în neștiri, a unei tinereți fără de odihnă. Mi-am linitit apoi de visurile de tână, zile de lumină și negură — mai multe de întunec, decât cele de lumină poate, toate aceste icoane din care se întruclipau într-un tablou mare: tabloul vieții mele de până aci. Și acum în trăsura mă gândeam: »Ce voi face de-acuma?« Mi-era așa de pustiiță ființa, fără de ajutor de nișăirea, părîam un vapor în prada valurilor și fără de busolă. Imi venea să plâng, acum când atâta vreme trecuse, mă vedeam cu totul desarmat, fără de nici o lăță pe lumea asta nețărmarită, fără de vre-o ființă, care să mă înțeleagă pe deplin. Mă revoltam contra mea însu-mi și-mi ziceam: »O tinerețe cheltuită zadarnic pe băncile școlii... Ce voi face? ce voi face? Încătrău să-mi îndrept pașii rătăciți...«

Urcarăm încet un deal, la poalele lui era un sat. De aici turla bisericii strălucia în bătaia soarelui. Era pe la vecernie

și se auzia lămurit toaca, dangățul dogit al clopotelor dela biserică.

Mai era mult până acasă. Dela o vreme asfințitul roșatic și în urmă negurile înserării începu să învăluie totul cu luminile și umbrele lor... Se-noptase de-a binele și peste puțin timp și luna albă începu să înpănjănească câmpiile cu luminile-i strălucitoare. Șoseaua pietruită părea un ștergar alb ce se întindea drept înainte în noaptea întunecoasă. Trăsura cu caii, în trapătul lor liniștit trecea ca printr-o lume de povești... Iar eu pretutindeni găsiam icoane fugare din trecut, ce-mi răscoliau gândirile și mă ntristau. »Ce voi face? Ce voi face?«

Trecurăm prin satul ce era întins în vâlcea. Trecu o vreme, intrarăm într-o pădure, iară urcarăm un deal, și din vârful-i departe, drept înainte văzurăm clipind luminii răzlete, tainice.

Era Breaza, sătucul meu...

Slatina, 1910.

Const. I. Georgescu.

neri și Sâmbătă 2 bărbați și 2 femei și s'au ivit două cazuri noi. Au sosit la fața locului sub conducerea medicului Dr. Fialka mai multe îngrijitoare de bolnavi. Bolnavii au fost internați în baracele de holeră, ce s'au ridicat.

Promoțiune. Din Cluj ni se scrie, că d-l Petru Musca, originar din Varviz, făcând cu succes bun ultimul riguros în medicină, a fost promovat zilele acestea doctor în medicina universală. Tânărul medic român își va începe praxa la clinica din Cluj. Felicitări și multe succese.

O catastrofă de cale ferată. După telegrame din Londra, lângă Rock-Island s'a întâmplat o groaznică catastrofă de tren. În urma rușerii de nori râul a crescut considerabil și valurile au luat podul de lângă Clayton, conducătorul locomotivei a observat aceasta în ultimul moment și n'a mai putut opri trenul. Locomotiva și vagonul poștal a căzut în râu, iar celelalte două vagoane s'au ciocnit cu atâta putere încât au fost sfărâmate. Până acum au fost scoase de sub dărâmături 21 cadavre oribile mutilate. Între aceste se află conducătorul locomotivei, fochistul și conductorul trenului. Mai multe persoane au fost grav rănite.

Trecerea Alpilor cu un aeroplan. Din Milano se anunță, că contrar tuturor așteptărilor, aviatorul Chavez a încercat Sâmbătă trecerea Alpilor cu aeroplanul său și a reușit. Aviatorul Chavez a plecat cu aeroplanul său la ora 1.29 p. m. și a trecut Simplonul la 1.48. Când a sosit la Domodossola, era la o înălțime mare, astfel că abea a fost văzut cu ochii liberi. Câte-va minute în urmă s'a văzut că aeroplanul cade cu o viteză vertiginoasă. Chavez, când se afla deasupra Simplonului, a suferit mult din cauza gerului. Bătea un vânt tare și cădea zăpada cu atâta abundență, în cât nu se putea orienta. Când aparatul a căzut la pământ aviatorul și-a pierdut toate forțele și din cauza fracturării soldului și a unui picior a avut dureri mari. Se crede că dânsul nu va mai putea zbura. După program dânsul ar fi trebuit să treacă pe lângă Lago Maggiore și de aci la Milano. O altă telegramă spune, că atunci când Chavez se afla deasupra Simplonului era la o înălțime de 100 metri. Sosind la Domodossola, a voit să aterizeze, dar a descins cu atâta iuteală, încât aeroplanul s'a lovit de un arbore și de la o înălțime de 10 metri a căzut la pământ. Oamenii, cari erau în apropiere, l'au ridicat și l'au dus la spital. În momentul când Chavez a căzut la pământ bătea un vânt teribil. Aviatorul a căzut sub motor. Aparatul s'a sfărâmat. Răniile lui Chavez sunt destul de periculoase.

Muzică la promenadă. Măne Marți la oarele 5½ p. m. muzica orașului va cânta la promenada de jos.

O întâmpinare.

Suntem rugați a da loc următoarei întâmpinări:

Onorată Redacțiune

a »Gazetei Transilvaniei«

Brașov.

Ziarul »Tribuna« din Arad a publicat în numărul său 179 ex 1910 ca foileton »Un epilog« iscălit de colaboratorul său d-l Ilarie Chendi. Au trecut deja două săptămâni, de când am rugat redacția »Tribunei«, ca să-mi publice o întâmpinare față de acel foileton, și de când negociez cu ea fără să-mi fi împlinit justa mea cerere. Văzând, că peste via și fără vina mea publicarea în »Tribuna« se prea întârzie și luând în considerare, că foiletonul din chestiune se ocupă cu articoli publicăți de mine în numărul 169 și 170 ex 1910 ai »Gazetei Transilvaniei« sunt necesită a reflecta la binevoitoarea D-Voastră ospitalitate rugându-vă a da loc următoarelor șire:

D-l Chendi a recunoscut, că el este autorul articolului publicat fără iscălitură în numărul 32 ex 1908 al revistei »Țara Noastră« din Sibiu, în care articol se zicea, între altele, că »Societatea pentru fond de teatru român« ar fi avut sau ar avea deja fondul necesar la înființarea teatrului român în Ungaria și că această societate ar fi ajuns în fața unei probleme, pe care nu este în stare să o rezolveze și că nu are curajul să hotărască înființarea teatrului...«

Atât în cuvântarea mea rostită la adunarea generală a societății în August 1908 la Oravița, cuvântare, pe care a produs-o destul de fidel și »Tribuna« în numărul 182 ex 1908, cât și în articolul publicat în numărul 170 ex 1910 al »Gazetei Transilvaniei« eu am declarat și dovedit fără să fi cunoscut numele autorului, că cine scrie și răspândește prin presă asemenea neadevăruri, nu cunoaște scopul

adevărat și real al societății și nici condițiile concrete, sub cari poate și trebuie să muncească comitetul aceleia.

Față de aceasta desavuare categorică a mea, d-l Chendi nici n-a încercat în foiletonul său să dovedească, că el totuși ar fi spus și răspândit adevărul prin afirmațiile sale citate mai sus. Dar în schimb mi-a retăcut mai multe însușiri și atribuții, pe cari eu de fapt le posed; mi-a conlstat ori-ce prestațiune de valoare, precum și orice competență de a avea și de a manifesta vr'o opinie pe terenul cultural, pe când eu de fapt am făcut și fac asemenea prestațiuni, iar competența mi-a fost recunoscută de nenumărate ori, mi-a înșinuat o multime de intenții și pretenții, pe cari eu de fapt nu le-am avut, nu le am și nici nu mi-le-am arogat niciodată și nicăiri și prezentându-mă așa precum eu de fapt n'am fost și nu sunt, a încercat să mă ironizeze, să mă batjocurească și să mă insulte într-un fel, pe care, sunt sigur, nici un om cult și de omenie nu îl aproabă!

Eu posed multe și destul de puternice probe, cu ajutorul cărora l-ași putea combate și desavua pe d-l Chendi pas de pas și în cel unai radical mod, dar deocomdată nu fac acest lucru, mai cu samă la sfatul mai multor vechi și probați amici de ai mei, și îndeosebi și din următoarele cauze și motive:

1) Eu am publicat articolii mei din numărul 169 și 170 ex 1910 ai »Gazetei Transilvaniei« tocmai în preajma adunării generale din acest an a »Societății pentru fond de teatru român«, care adunare avea să-și aleagă un nou comitet și în acel comitet și un nou cassar. Ba la finea articolului al doilea am dovedit chiar, că societatea nu este de fel avizată la mine, poate să nu mă mai realeagă, ceea ce în adevăr și era dorința mea, în vederea numeroaselor mele ocupațiuni. În aceasta atitudine a mea, cred, că afară de d-l Chendi, nu poate vedea nimenea vr'o »îmbulzeală«!

Cu toate acestea societatea m'a reales de membru în comitetul său și de cassar al ei pe un nou period de trei ani și anume nu numai cu unanimitate de voturi, ci — dupăcum și »Tribuna« a constatat mai esact ca alte ziare! — la serbătorirea celorlalți domni colegi din noul comitet am fost onorat și eu îndeosebi. Așa cred, că nu sunt de fel închipuit, când în toate acestea văd un unanim și absolut vot de încredere, dat de întreaga »Societate pentru fond de teatru român«, după publicarea articolilor criticiți de d-l Il. Chendi!

2. Cetind foiletonul d-lui Chendi și având în vedere:

a) Faptul că d-l Chendi n-a fost și nu e membru al »Societății pentru fond de teatru român«, ci trăiește departe de câmpul de activitate, pe care eu — așa cum pot și cum știu! — împlinesc o pozitivă și reală muncă culturală și socială, muncă împreună cu fel și fel de neplăceri și primejdii chiar, de cari dânsul este scutit;

b) Faptul, că posed destule și puternice probe, pe cari însă nu aflu de lipsă a le aduce deocomdată în discuție, dar din care știu cu toată siguranța că valoarea morală și socială a d-lui Ilarie Chendi nu este așa fel, ca el să mă poată judeca și cu atât mai puțin să mă poată insulta pe mine, și în fine

c) Faptul evident din foiletonul d-lui Chendi pentru ori și ce om de omenie și obiectiv, că adevă d-l Chendi este răutăcios și de-o rară perfidie în judecata sa.

Mă întreb: Ce importanță poate să aibă judecata d-lui Ilarie Chendi pentru mine și pentru toți aceia, cari mă cunosc pe mine, sunt oameni de omenie și voiesc să fie drepti și obiectivi? Și îmi răspund cu conștiința curată și cu liniștea omului cinstit:

Nici una!

Brașov, în 25 Sept. 1910.

Dr. Nicolae Vecerdea.

ULTIME STIRI.

București, 26 Sept. În urma zvonului ce s'a făcut asupra existenței unei convențiuni militare turco-română, Bulgaria a hotărât să schimbe și pe ministrul de la București. În locul d-lui colonel Hesapciuff e vorba să fie numit d-l Rascu Madjaroff, actualul deputat bulgar.

Petersburg, 26 Sept. De la izbucnirea holerei și până la 25 Septembrie s'au înregistrat în toată Rusia, 182.369 cazuri cu 83.702 decese.

Proprietar: Dr. Aurel Mureșianu.

Succesorii.

Redactor respons.: Ioan Spuderoa.

No. 10571/910.

Publicațiune.

I.

Pentru luarea în vedere a circumscripțiunilor despre măsurarea următoarelor dări pe anul 1910.

In sezul §-lui 16 Art. de Lege XLIV din anul 1883 se aduce la cunoștința publică, că consemnările pentru măsurarea dărilor înșirate aci mai jos sunt expuse vederii publice în localitățile subscrisului perceptorat orășenesc (Strada Aurarilor No. 5, parter) **timp de 8 zile adecă de la 29 Septembrie până la inclusive 6 Octomvrie 1910**, totdeauna dela 8—12 oare a. m.

Aceste consemnări se referesc la următoarele soiuri de dare :

1. Consemnările despre măsurarea dării de pușcă pe anul 1910/11.
2. Consemnările despre măsurarea dării de câștig clasa III pe anul 1910, referitor la măsurarea dării ca adaos la darea de venit generală după această dare.
3. Consemnările despre măsurarea dării a Institutelor cari sunt obligate a face socoteala publică pe anul 1910 referitor la măsurarea adausului general după această dare.
4. Consemnările despre măsurarea dării ca adaos la darea de venit generală după realități imobiliare pe anul 1910.
5. Consemnările despre măsurarea taxelor pentru eliberarea de miliție pe anul 1910.

Brașov, 24 Septemvrie 1910.

In contra pozițiilor de dare cuprinse în aceste consemnări se pot face eventuale recourse și anume: la direcțiunea financiară reg. în contra celor înșirate sub N-rii 1, 2, 3 și 5, iară la perceptoratul orășenesc în contra tuturor celorlalte pozițiuni; eventualele recourse se pot înainta în următoarele termene :

a) din partea acelor contribuabili, cărora, li s'a fost impus încă în anul 1909 unul din sus numitele soiuri de dare, în termen de 15 zile socotite dela trecerea terminului de publicațiune adecă socotite până la 21 Octomvrie 1910 inclusive.

b) iară din partea acelor contribuabili, unul din soiurile de dare numai mai sus li s'a impus pentru prima oară pe anul 1910 în termen de 15 zile, socotite dela ziua în care respectiva dare i s'a petrecut în coala sa pentru plățirea dării.

Recursele date după aceste termene se vor considera de întârziate și se vor respinge necondiționat.

Se provoacă toți contribuabilii, cari sunt impuși cu dările de mai sus amintite, a se prezenta fără întârziere la acest oficiu pentru a li se petrece în coalele de plată suma dărilor.

Anunț de licitație.

În 17 și 18 Octom. st. n. 1910 se vor vinde cu licitație obiectele ce sau amanetat din 4 Iulie 1909 până inclusive în 11 Sept. 1909 și anume: sub numărul 9318—1909 până inclusive cu Nr. 12552—1909, al căror termin a expirat și nu s'au rescumpărat.

Licitația va avea loc în localul Casei de zăoage, dela 8 oare până la 11 oare a. m. și în cas de lipsă dela 2 până la 4 oare p. m.

Obiectele, cari se vor vinde, sunt: Giuvaericele, Ciasornice de aur și argint și alte seule de aramă, Cioaie, Cositor, flanele, haine bărbătești și femeiesci, Cisme, Ghete și altele.

Vânzarea se face în bani gata. Rescumpărarea sau înoirea amanetelor se poate face numai cu o zi înainte de licitație.

În ziua vânzării cu licitație nu se permite nici într'un chip a prelungi amanetarea.

Brassó, 24 Sept. 1910.

(1—3). Oficiul casei de amanetare din Brașov.

Schimbare de Local.

Agentura principală a băncii de asigurare mutuală: „Transilvania“ se află din 26 l. c. în strada Porți, No. 51 în etajul I (lângă Banca Austro-Ungară).

Cu toată stima
HEINRICH HERMANN.
representant principal al băncii de asigurare „Transilvania“

„AGRICOLA“

Societate economică pe acții în Hunedoara-Vajdahunjad.

La banca «Agricola» sunt de ocupat cu 1 Octombr. n. 1910 funcțiunile de :

Cassar și Contabil al doilea.

Cei ce doresc să ocupe vreuna dintre aceste funcțiuni să înainteze concursul instruit cu acte în regulă subsemnatei direcțiuni, cel mult până la 20 Septemvrie n.

Dela cassar să cere cautiune ori garanță de cautiune corăspunzătoare. Concurenții să arate în scris felul și mărimea cauției, ce vor să o depună.

Concurenții pt. funcțiunea de contabil să aibă cunoștințe de limbi și pregătire specială câștigată în vre-o școală comercială. Cei cu praxă sunt preferiți.

Cassarul primește în rate lunare salar anual de 1200 coroane și tantiemă statutară.

Contabilul primește în rate lunare salar anual de 1440 coroane și tantiemă statutară.

După serviciu de un an, în caz de conveniență vor fi definitizați cu drept de penziune.

Prezentarea în persoană, înainte de alegere e bine primită.

Hunedoara la 20 August 1910.
Direcțiunea băncii «Agricola».

O societate de asigurare bine cunoscută, caută

ACHIZITORI CAPABILI.

Isvor de câștig rentabil și pentru alte persoane muncitoare și solide, ca venit lateral.

Oferte sub „Asigurare“ la administrația acestui ziar.

!! Frate Nicolescu !!

Azi neîntâlnim

la

Restaurant

SUCIU

pe Promenadă.

Banca Națională a României.

Situațiune sumară.

1909 5 Septem.		1910 28 August	4 Septem.
A c t i v :			
132.892.846	194357846 Reser. metal. aur 115939455	156.246,283	163.076,455
208.282	38535000 „ Trate aur 47138000	321.907	311,170
82,392 825	Argint și diverse monede	106.776,738	115.248,314
33.802,832	Portofoliu Român și străin.	30.058,295	29.644,721
11.999,924	*Impr. pe efec. publice 14359700	11.999,924	11.999,924
15.093,086	„ „ „ in cont-corent 15285021	14.720,535	14.720,535
3.151,121	Efectele fondului de rezervă	3.107,121	3.107,121
5.982,093	Efect. fond. de amort. imob. și mater.	6.001,378	6.001 378
705,781	Imobile	714,018	718,104
355,697	Mobilier și Mașini de Imprimerie	295,744	314,014
120.106,745	Cheltueli de Administrațiune	116.109,895	115.997,945
26.269,541	Depozite libere	31.915,398	28.035,877
59.687,156	Conturi curente	55.028,159	46.936,155
492,647,929	Conturi de valori	533.295,395	536.082,713
P a s i v :			
12.000,000	Capital	12.000,000	12.000,000
26.727,618	Fond de rezervă	28.421,362	28.421,362
3.992,572	Fondul amortis. imob. și material	4.248,750	4.248,750
302 919,870	Bilete de Bancă în circulațiune	339.721,160	343 878,480
2,237,648	Profituri și perderi	2.341,543	2.341,543
804,042	Dobânzi și beneficii diverse	755,827	850,820
120.106,745	Depozite de retras	116 109,895	115.997,945
23.859,434	Conturi diverse, sold	29.696,858	23,343,813
492.647 929	Scomptul 5% * Dobânda 5 1/2%	533.295,395	536.082,713

Circus Colosseum Horvath

PE LOCUL INAINTEA PORȚII VAMEI

Mercuri 28 Septemvrie

Mare Representație de deschidere

Societatea constă din 62 artiști și artiste de primul rang.

Detailuri prin placate.

Abonamente la

„Gazeta Transilvaniei“, se pot face ori și când pe timp mai îndelungat sau lunare.

Administr. „Gazetei Trans.“